

Sprawa T-48/05

Yves Franchet i Daniel Byk przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

Odpowiedzialność pozaumowna — Służba publiczna — Dochodzenia prowadzone przez OLAF — Sprawa „Eurostat” — Przekazanie krajowym organom wymiaru sprawiedliwości informacji dotyczących okoliczności, które mogą być podstawą wszczęcia postępowania karnego — Brak wcześniejszego powiadomienia zainteresowanych urzędników i Komitetu Nadzoru OLAF — Przecieki do prasy — Ujawnienie informacji przez OLAF i Komisję — Naruszenie zasady domniemania niewinności — Krzywda — Związek przyczynowy

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 8 lipca 2008 r. II - 1595

Streszczenie wyroku

- 1. Postępowanie — Środki organizacji postępowania — Żądanie wycofania z akt sprawy dokumentu wewnętrznego instytucji (regulamin Sądu, art. 64)*

II - 1585

2. *Urzednicy — Skarga o odszkodowanie — Przedmiot — Żądanie mające na celu uzyskanie odszkodowania za szkody wyrządzone wskutek dochodzenia prowadzonego przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF)*
(art. 235 WE, 236 WE)
3. *Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) — Rozporządzenie nr 1073/1999 dotyczące dochodzeń prowadzonych przez OLAF — Przyjęte przez instytucje wspólnotowe tryb i zasady prowadzenia dochodzeń wewnętrznych*
(rozporządzenie nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady, art. 10 ust. 2, 3; decyzja Komisji 1999/396, art. 4)
4. *Odpowiedzialność pozaumowna — Przesłanki — Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom — Naruszenie obowiązku poinformowania zainteresowanego w ramach dochodzenia prowadzonego przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) — Naruszenie obowiązku wcześniejszego poinformowania Komitetu Nadzoru*
(art. 288 akapit drugi WE; rozporządzenie nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady, art. 10 ust. 2, 3; decyzja Komisji 1999/396, art. 4; regulamin Komitetu Nadzoru OLAF, art. 2)
5. *Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) — Rozporządzenie nr 1073/1999 dotyczące dochodzeń prowadzonych przez OLAF — Przekazywanie władzom krajowym informacji uzyskanych w trakcie dochodzenia*
(rozporządzenie nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady, art. 4 ust. 5, art. 10 ust. 2, 3)
6. *Urzednicy — Skarga — Skarga o odszkodowanie — Zarzuty — Skarga mająca na celu uzyskanie odszkodowania za szkody wyrządzone wskutek dochodzenia Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF)*
(regulamin pracowniczy urzędników, art. 91; rozporządzenie nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady, art. 10 ust. 2)
7. *Odpowiedzialność pozaumowna — Przesłanki — Bezprawność — Szkoda — Związek przyczynowy — Ciężar dowodu spoczywający na skarżącym — Granice*
(art. 288 akapit drugi WE)
8. *Odpowiedzialność pozaumowna — Przesłanki — Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom — Komunikat prasowy administracji mogący sugerować udział urzędnika w popełnieniu nieprawidłowości bez udowodnienia jego winy*
(art. 288 akapit drugi WE; rozporządzenie nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady, art. 8 ust. 2)
9. *Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) — Rozporządzenie nr 1073/1999 dotyczące dochodzeń prowadzonych przez OLAF — Prawo do obrony — Zakres — Dostęp do akt dochodzenia — Brak z wyjątkiem publikacji raportu końcowego*
(Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 41; rozporządzenie nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady; decyzja Komisji 1999/396, art. 4)

10. *Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) — Rozporządzenie nr 1073/1999 dotyczące dochodzeń prowadzonych przez OLAF — Czas trwania postępowania*
(rozporządzenie nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady, art. 6 ust. 5, art. 11 ust. 7)
11. *Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) — Rozporządzenie nr 1073/1999 dotyczące dochodzeń prowadzonych przez OLAF — Poufność dochodzeń*
(rozporządzenie nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady, art. 12)
12. *Urzednicy — Środki dyscyplinarne — Postępowanie dyscyplinarne — Postępowanie dyscyplinarne i karne prowadzone równoległe w związku z tym samym stanem faktycznym (regulamin pracowniczy urzędników, art. 88 akapit piąty; załącznik IX, art. 7 akapit drugi)*

1. Co do zasady instytucja ma prawo żądać wycofania z przedłożonych sądowi wspólnotowemu akt sprawy dokumentu wewnętrznego, gdy nie został on uzyskany w sposób zgodny z prawem przez podmiot, który się na niego powołuje. Dokument wewnętrzny posiada bowiem charakter poufny, chyba że instytucja, która jest jego autorem, zgodziła się na jego ujawnienie. Jednakże w pewnych sytuacjach nie wymaga się od strony skarżącej, by wykazała, że uzyskała dokument poufny, przywoływany na poparcie jej tezy, w sposób zgodny z prawem, i należy ocenić, ważąc podlegające ochronie interesy, czy wyjątkowe okoliczności, takie jak decydujący charakter przedstawienia dokumentu wewnętrznego w celu zapewnienia kontroli zgodności z prawem procedury wydania zaskarżonego aktu lub ustalenia istnienia nadużycia uzasadniają brak jego wycofania.
2. Żądania, które mają na celu naprawienie szkody materialnej, jaką miał ponieść urzędnik, i zadośćuczynienie za krzywdę, jakiej miał on doznać w wyniku, po pierwsze, prowadzenia i zakończenia dochodzenia przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF), który wskazuje go imiennie i ewentualnie przypisuje mu publicznie odpowiedzialność za pewne stwierdzone nieprawidłowości na długo przed wydaniem ostatecznej decyzji przez właściwy sąd krajowy, i, po drugie, zachowania Komisji w kontekście tego dochodzenia, nie mogą zostać oddalone jako przedwczesne z takim skutkiem, że urzędnik będzie mógł wnieść taką skargę dopiero po wydaniu ewentualnej ostatecznej decyzji przez krajowe organy wymiaru sprawiedliwości. Rezultat krajowego postępowania sądowego nie może bowiem wpłynąć na postępowanie przed sądem wspólnotowym, gdyż w ramach tych żądań odszkodowawczych nie chodzi o rozstrzygnięcie, czy zarzucane urzędnikowi czyny zostały udowodnione, czy też nie, lub czy popełnił on czy też nie

(por. pkt 77, 79)

błędy w ramach wykonywania działalności zawodowej, ale o zbadanie sposobu, w jaki OLAF prowadził swoje dochodzenie i w jaki Komisja zachowywała się w kontekście tego dochodzenia, ponieważ szkoda, jaką miałby ponieść ten urzędnik, różni się od szkody, jaką mogłoby potwierdzić stwierdzenie braku winy przez krajowe organy wymiaru sprawiedliwości.

(por. pkt 90, 91)

3. Z przepisów art. 4 akapit pierwszy decyzji 1999/396 dotyczącej zasad i warunków dochodzeń wewnętrznych w odniesieniu do przeciwdziałania nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim nielegalnym działaniom godzącym w interesy Wspólnoty wynika, że zainteresowany urzędnik powinien zostać niezwłocznie powiadomiony o tym, że sprawa może go osobiście dotyczyć, pod warunkiem że nie zagrazi to dochodzeniu oraz że w każdym razie wnioski odnoszące się imiennie do jakiegokolwiek urzędnika Komisji nie mogą zostać sformułowane po ukończeniu dochodzenia, dopóki zainteresowana strona nie miała możliwości przedstawienia swego stanowiska w odniesieniu do wszystkich dotyczących jej faktów. Naruszenie tych przepisów określających warunki, w których poszanowanie prawa do obrony zainteresowanego urzędnika może być pogodzone z wymogami zachowania poufności, właściwymi każdemu dochodzeniu tego rodzaju, stanowi naruszenie istotnych wymogów formalnych mających zastosowanie do postępowania przygotowawczego.

Prawdą jest, że art. 4 decyzji 1999/396 nie dotyczy wyraźnie przekazania informacji, które na mocy art. 10 ust. 2 i 3 rozporzą-

dzenia nr 1073/1999 dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) OLAF może lub musi, co się tyczy odpowiednio dochodzeń zewnętrznych i dochodzeń wewnętrznych, przekazywać krajowym organom wymiaru sprawiedliwości, i prawdą jest, że nie przewiduje on w związku z tym obowiązku powiadomienia zainteresowanego urzędnika przed przekazaniem takich informacji. Jednakże, jeśli tego typu informacje zawierają „wnioski odnoszące się do zainteresowanego urzędnika z podaniem nazwiska”, tenże urzędnik powinien co do zasady zostać powiadomiony i przesłuchany w odniesieniu do faktów go dotyczących.

Przepis ten przewiduje niemniej jednak wyjątek dotyczący przypadków, w których konieczne jest zachowanie absolutnej tajemnicy dla celów dochodzenia oraz wymagających odwołania się do środków postępowania przygotowawczego leżących w kompetencji krajowych organów wymiaru sprawiedliwości. W takich przypadkach obowiązek wezwania urzędnika do przedstawienia swego stanowiska może zostać odroczone po uzgodnieniu z sekretarzem generalnym Komisji. A zatem, aby odroczyć obowiązek powiadomienia, musi zostać spełniony podwójny wymóg konieczności zachowania absolutnej tajemnicy dla celów dochodzenia i wymóg odwołania się do środków postępowania przygotowawczego leżących w kompetencji krajowych organów wymiaru sprawiedliwości. Poza tym należy uzyskać uprzednią zgodę sekretarza generalnego Komisji. Obowiązek zwrócenia się do sekretarza generalnego Komisji i uzyskania jego zgody nie jest zwykłą formalnością, która może w stosownych przypadkach zostać spełniona na późniejszym etapie.

Wymóg uzyskania takiej zgody straciłby bowiem swą rację bytu polegającą na zapewnieniu, że przestrzegane jest prawo do obrony zainteresowanych urzędników, że ich powiadomienie jest odraczane tylko w rzeczywistości wyjątkowych przypadkach i że ocena tego wyjątkowego charakteru nie należy tylko do OLAF, ale wymaga także oceny sekretarza generalnego Komisji.

(por. pkt 128–130, 133, 144–146, 151)

4. Norma prawna, zgodnie z którą należy powiadomić — i umożliwić im przedstawienie stanowiska — osoby, których dotyczy dochodzenie prowadzone przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF), przynajmniej w przypadku naruszenia art. 4 decyzji 1999/396 dotyczącej zasad i warunków dochodzeń wewnętrznych w odniesieniu do przeciwdziałania nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim nielegalnym działaniom godzącym w interesy Wspólnoty, OLAF dysponuje pewnym zakresem uznania w przypadkach wymagających zachowania w bezwzględnej tajemnicy dla celów dochodzenia lub wymagających zastosowania środków dochodzeniowych pozostających w ramach kompetencji krajowych organów wymiaru sprawiedliwości, co oznacza, że obowiązek wezwania urzędnika do przedstawienia swego stanowiska może zostać odroczone po uzgodnieniu z sekretarzem generalnym Komisji, jednakże jeśli chodzi o zasady wydawania decyzji o odroczeniu powiadomienia zainteresowanych urzędników i weryfikację przesłanek zastosowania art. 4 decyzji 1999/396, OLAF nie dysponuje żadnym zakresem uznania.

Wynika z tego, że OLAF dopuszcza się wystarczająco istotnego naruszenia normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom, jeśli nie powołuje się na konieczność zastosowania takich środków postępowania przygotowawczego i nie uzyskuje w stosownym czasie zgody sekretarza generalnego Komisji, aby odroczyć wykonanie obowiązku wezwania urzędnika, którego dotyczy dochodzenie, do przedstawienia swego stanowiska, a zatem nie przestrzega on ani warunków, ani zasad zastosowania tego wyjątku.

Tak jest również w przypadku naruszenia nałożonego na OLAF przez art. 11 ust. 7 rozporządzenia nr 1073/1999 dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez OLAF, obowiązku przeprowadzenia konsultacji z jego Komitetem Nadzoru przed skierowaniem jakichkolwiek informacji do krajowych organów wymiaru sprawiedliwości, które stanowi wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia osobom zainteresowanym. Po pierwsze bowiem, nawet jeśli na podstawie art. 11 ust. 1 tego rozporządzenia Komitet Nadzoru OLAF nie ingeruje w przebieg prowadzonych czynności dochodzeniowych, jego celem jest ochrona praw osób, wobec których prowadzone są dochodzenia, gdyż na mocy art. 2 jego regulaminu wewnętrznego „dba o to, aby działania OLAF prowadzone były z pełnym poszanowaniem praw człowieka i podstawowych wolności i zgodnie z postanowieniami traktatów i przepisami prawa wtórnego, zwłaszcza

protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów oraz regulaminu pracowniczego”. Po drugie, art. 11 ust. 7 rozporządzenia nr 1073/1999 przewiduje, że poinformowanie Komitetu Nadzoru jest obowiązkiem bezwarunkowym i nie pozostawia OLAF żadnej swobody uznania.

(por. pkt 146, 153–156, 164, 167–170)

5. Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) nie ma obowiązku poinformowania instytucji, której dotyczy dochodzenie wewnętrzne, przed przekazaniem, zgodnie z art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1073/1999 dotyczącym dochodzeń prowadzonych przez OLAF, do krajowych organów wymiaru sprawiedliwości zainteresowanego państwa członkowskiego informacji dotyczących okoliczności faktycznych, które mogą być powodem wszczęcia postępowania karnego. Po pierwsze bowiem, przekazanie danej instytucji informacji uzyskanych w trakcie dochodzeń wewnętrznych zgodnie z art. 10 ust. 3 tego rozporządzenia stanowi wyłącznie możliwość i żaden przepis tego artykułu nie przewiduje, że przekazanie informacji krajowym organom wymiaru sprawiedliwości powinno być poprzedzone powiadomieniem danej instytucji lub że takie powiadomienie powinno mu towarzyszyć. Po drugie, art. 4 ust. 5 tego rozporządzenia, zgodnie z którym dana instytucja winna w ramach dochodzeń wewnętrznych — jeśli w ich wyniku okaże się, że jej członek, osoba kierująca, urzędnik lub inny jej pracownik może być osobiście zamieszany [zaangażowany] — być o tym poinformowana, nie przewiduje żadnego terminu przekazania tych informacji, przewiduje zaś poza tym wyjątek, zgodnie z którym OLAF może odroczyć to powiadomienie w przypad-

kach, w których w jego uznaniu konieczne jest zachowanie absolutnej tajemnicy w interesie dochodzenia.

Wreszcie przepisy te nie zawierają normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom, których przestrzeganie gwarantuje sąd wspólnotowy.

(por. pkt 158, 159, 162)

6. W ramach skargi o odszkodowanie mającej na celu naprawienie szkody materialnej, jaką miał ponieść urzędnik, i zadośćuczynienie za krzywdę, jakiej miał on doznać w wyniku prowadzenia i zakończenia dochodzenia przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF), nie ma znaczenia zarzut, który oparty jest na wywieraniu na krajowe organy wymiaru sprawiedliwości wpływie przy przekazywaniu im na podstawie art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1073/1999 dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez OLAF informacji dotyczących dochodzenia i zgodnie z którym OLAF ukierunkował te organy wymiaru sprawiedliwości, nadając już przekazany faktom kwalifikacje o charakterze karnym. Bieg, jaki bowiem organy krajowe nadają sprawie po uzyskaniu informacji od OLAF, podlega ich wyłącznej i całkowitej odpowiedzialności. Do tych organów należy również spraw-

dzenie, czy takie informacje uzasadniają lub wymagają podjęcia postępowania karnego. W rezultacie ochrona sądowa w odniesieniu do takiego postępowania powinna zostać zapewniona na poziomie krajowym, ze wszystkimi gwarancjami przewidzianymi przez prawo wewnętrzne, w tym tymi, które wynikając z praw podstawowych, stanowiących integralną część ogólnych zasad prawa wspólnotowego, winny również być przestrzegane przez państwa członkowskie, jeśli wprowadzają one w życie przepisy wspólnotowe.

(por. pkt 171–173)

7. W ramach skargi o odszkodowanie do strony skarżącej należy wykazanie, czy spełnione są przesłanki powstania odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty w rozumieniu art. 288 akapit drugi WE. Istnieje jednakże pewne ograniczenie tej zasady, w przypadku gdy fakt wyrządzający szkodę mógł być spowodowany kilkoma różnymi przyczynami i gdy instytucja wspólnotowa nie dostarczyła żadnego dowodu umożliwiającego ustalenie, której z tych przyczyn można przypisać ten fakt, chociaż znajduje się ona w najkorzystniejszej pozycji, aby

dostarczyć dowody w tym względzie, w związku z czym utrzymująca się niepewność powinna ją obciążać.

(por. pkt 182, 183)

8. Zasada domniemania niewinności wymaga, aby osoba oskarżona o popełnienie czynu zabronionego była uznawana za niewinną, dopóki wina nie zostanie jej udowodniona ponad wszelką rozsądną wątpliwość w toku procesu. Tymczasem danej instytucji nie można uniemożliwiać informowania społeczeństwa o prowadzonych dochodzeniach wszczętych przez Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) związanych z nieprawidłowościami, jakie zostały w niej popełnione. Jednakże winna ona to czynić z wszelką wymaganą dyskrecją i ostrożnością, zachowując właściwą równowagę pomiędzy interesami zainteresowanych urzędników a interesami tej instytucji.

Rozpowszechnienie przez daną instytucję komunikatu prasowego stwarzającego wśród opinii publicznej, a co najmniej wśród jej części wrażenie, że dany urzędnik jest związany z nieprawidłowościami, które miały miejsce w tej instytucji, w sytuacji gdy jego wina nie została jeszcze udowodniona, przekracza granice tego, co jest uzasadnione interesem służby, i stanowi wystarczająco

istotne naruszenie zasady domniemania niewinności, jako że instytucja ta nie dysponuje żadnym zakresem uznania w odniesieniu do obowiązku przestrzegania tejże zasady.

Podobnie OLAF narusza zasadę domniemania niewinności, jeśli w trakcie prowadzenia dochodzenia w sprawie danego urzędnika dopuszcza do ujawnienia w prasie informacji odzwierciedlających pogląd, że tenże urzędnik jest winny czynu zabronionego i skłaniających opinię publiczną do przekonania o jego winie, zanim sąd wypowiedział się w tej kwestii. Doprowadzając do takiego przecieku, OLAF narusza również obowiązek zachowania poufności dochodzeń i doprowadzając do ujawnienia w prasie objętych klauzulą poufności materiałów dochodzeń, działa wbrew interesom dobrej administracji, ponieważ udostępniła opinię publiczną w toku dochodzenia poufne informacje administracji. W tym przypadku chodzi o wystarczająco istotne naruszenia tych norm prawnych, ponieważ obowiązkiem OLAF jest dbanie o to, aby takie przecieki, naruszające prawa podstawowe danych osób takie jak zasada domniemania niewinności, nie miały miejsca, jako że administracja nie dysponuje żadnym zakresem uznania w odniesieniu do przestrzegania tego obowiązku.

(por. pkt 216, 217, 219, 309–311, 314)

9. Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) nie jest zobowiązany do zapewnienia urzędnikowi wspólnotowemu, którego dotyczy dochodzenie wewnętrzne — przed wydaniem niekorzystnej dla niego ostatecznej decyzji przez organ powołujący — dostępu do dokumentów będących przedmiotem takiego dochodzenia lub do dokumentów sporządzonych przez sam OLAF przy tej okazji; w przeciwnym razie mogłoby dojść do naruszenia skuteczności i poufności powierzonej OLAF misji, a także jego niezależności. W szczególności jedynie fakt, że część poufnych akt sprawy wydaje się być niezgodnie z prawem przekazana prasie, nie uzasadnia sam w sobie odstępowania na rzecz urzędnika, którego dochodzenie dotyczy, od poufności tych akt sprawy i dochodzenia prowadzonego przez OLAF. Poszanowanie prawa do obrony urzędnika, wobec którego prowadzone jest dochodzenie, jest zagwarantowane w sposób wystarczający w art. 4 decyzji 1999/396 dotyczącej zasad i warunków dochodzeń wewnętrznych w odniesieniu do przeciwdziałania nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim nielegalnym działaniom godzącym w interesy Wspólnoty, który nie zobowiązuje OLAF do zapewnienia dostępu do tych dokumentów.

Podejście to nie jest sprzeczne z poszanowaniem prawa do dobrej administracji, przewidzianego w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zgodnie z którym prawo to obejmuje uprawnienie każdej osoby do dostępu do akt jej sprawy, z zastrzeżeniem poszanowania uprawnionych interesów poufności oraz tajemnicy zawodowej i handlowej.

A zatem zgodnie z tą zasadą można odmówić dostępu do akt prowadzonego przez OLAF dochodzenia przed wydaniem raportu końcowego, jeśli wymaga tego zachowanie poufności.

OLAF nie jest również zobowiązany do udzielenia dostępu do raportu końcowego dochodzenia. Po pierwsze bowiem kwestii tej nie dotyczy żaden z obowiązków wynikających z art. 4 decyzji 1999/396 i po drugie w zakresie dotyczącym zasady kontrydiktoryjności jej naruszenie przez OLAF może być ustalone tylko w przypadku, gdy raport końcowy zostanie opublikowany lub jeśli w jego wyniku zostanie wydany akt, z którym łączą się niekorzystne skutki dla danej osoby. Jeśli raport został przesłany instytucji i zainteresowanym krajowym organom wymiaru sprawiedliwości, do tej instytucji i do tych organów należy zapewnienie zainteresowanemu urzędnikowi dostępu do tego raportu w stosownym przypadku i zgodnie z ich własnymi przepisami proceduralnymi w zakresie, w jakim w oparciu o ten raport końcowy mają one zamiar wydać akt, z którym łączą się dla tego urzędnika niekorzystne skutki.

(por. pkt 255–260)

10. Nawet jeśli rozporządzenie nr 1073/1999 dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia

Nadużyć Finansowych (OLAF) nie przewiduje żadnego dokładnego i bezwzględnego terminu zakończenia dochodzeń, obowiązek przestrzegania rozsądnego terminu w przypadku prowadzenia postępowań administracyjnych stanowi ogólną zasadę prawa wspólnotowego, której poszanowanie gwarantuje sąd wspólnotowy i która jest skądinąd ujęta jako jeden z aspektów prawa do dobrej administracji w art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. W związku z tym postępowanie przed OLAF nie może być przedłużone poza rozsądny termin, który należy oceniać na podstawie okoliczności danego przypadku i stopnia złożoności sprawy.

Braki w organizacji administracyjnej służb Komisji przy ustanawianiu OLAF, których konsekwencji nie powinni ponosić zainteresowani urzędnicy, nie są same w sobie wystarczające, aby uzasadnić długie terminy prowadzenia dochodzenia lub stanowić podstawy wyłączenia odpowiedzialności Komisji.

(por. pkt 272–274, 280, 281)

11. Wprawdzie na mocy art. 12 ust. 3 akapit trzeci rozporządzenia nr 1073/1999 dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) instytucje zapewniają zachowanie poufności dochodzeń prowadzonych przez OLAF i poszanowanie uzasadnionych praw zainteresowanych osób, jednakże przepis ten nie

może być interpretowany jako nakładający na Komisję ogólny obowiązek gwarantowania, że OLAF, który prowadzi dochodzenia w sposób w pełni niezależny, zachowa poufność. Przepis ten należy bowiem interpretować w związku z akapitem poprzednim, zgodnie z którym dyrektor generalny OLAF regularnie przedstawia instytucjom raporty w sprawie wyników dochodzeń prowadzonych przez OLAF z poszanowaniem tych samych zasad. A zatem z art. 12 rozporządzenia nr 1073/1999 wynika, że w przypadku gdy dyrektor generalny OLAF przekazuje instytucjom, w tym Komisji, informacje dotyczące dochodzeń, muszą one zachować poufność tych informacji i szanować uzasadnione prawa zainteresowanych osób w zakresie wykorzystywania tych informacji.

(por. pkt 299)

12. Artykuł 88 akapit piąty regulaminu pracowniczego, który zabrania organowi powołującemu regulować ostatecznie na szczeblu dyscyplinarnym sytuację danego urzędnika, wypowiadając się co do faktów, które są również przedmiotem

postępowania karnego, dopóki wyrok wydany przez sąd karny, w którym sprawa się toczy, nie stanie się prawomocny, nie przyznaje temu organowi żadnych uprawnień dyskrecyjnych. Przepis ten ustanawia zasadę, zgodnie z którą „postępowanie karne wiąże postępowanie dyscyplinarne”, co znajduje uzasadnienie między innymi w fakcie, że krajowe organy wymiaru sprawiedliwości posiadają szersze uprawnienia w zakresie postępowania przygotowawczego niż organ powołujący. A zatem, w przypadku gdy te same zdarzenia mogą stanowić czyn zabroniony i naruszenie obowiązków pracowniczych urzędnika, administracja jest związana ustaleniami co do faktów dokonanyymi przez sąd karny w ramach postępowania karnego. Po ustaleniu przez ten sąd zajścia okoliczności faktycznych danej sprawy administracja może następnie dokonać ich kwalifikacji prawnej jako przewinienia dyscyplinarnego, badając między innymi, czy stanowią one uchybienia obowiązkowi pracowniczemu wynikającym z regulaminu.

(por. pkt 341, 342)